

χρεία τὸ κατὰ στέρησιν ἄχρειος ὡς μοῦσα ἄμουσος.

A) Ἐπιθετικ. 1) Ἀχρηστος Τηλ. 2) Αἰσχροός, ἄσεμνος, βωμολόχος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Χαλδ.): Ἀχρεία λόγια - πράματα κττ. Ἀχρεῖες κουβέντες κοιν. Ἀχρεῖργο παιδί Ἀνδρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄχρειάνης 1.

B) Οὐδ. πληθ. οὐσ. 1) Αἰσχρολογίαι κοιν.: Ὅλο ἄχρεία λέει. Τοῦ κόσμου τ' ἄχρεία λέει. 2) Αἰσχροουργαὶ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Τῆς ἔκανε ἄχρεία (τὴν ἐβίνησε) πολλαχ. Ἐκαμαν ἄχρεία Λεξ. Δημητρ. Φτάγω ἄχρεία Οἶν.

ἄχρειοστομιά ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχρειόστομος.

Ἀχρειολογία, αἰσχρολογία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄχρειο-
ο γ λ ω σ σ ι ᾶ.

ἄχρειοστομίζω Λεξ. Δημητρ. ἄχρειοστομῶ Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχρειόστομος.

Ἀχρειολογῶ 1, ὁ ἰδ.

ἄχρειόστομος ἐπιθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἄ-
χρειόστουμους σύννηθ. βορ. ἰδιωμ. ἄχρειγιόστομος Πόντ.
(Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχρειος καὶ τοῦ οὐσ. στόμα.

Αἰσχρολόγος, βωμολόχος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄχρειά-
νης 1.

ἄχρειοσύνη ἡ, Λεξ. Μπριγκ. ἄχρειοσύνᾱ Πόντ.
(Κερασ.) ἄχρειγιόσυνᾱ Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἄχρειοσύνη.

Αἰσχροότης, αἰσχρολογία.

ἄχρειότητα ἡ, ἄχρειότη Α.Ρουμेल. (Φιλιππούπ.)
ἄχρειότε Πόντ. (Κερασ.) ἄχρειότητα πολλαχ. καὶ Πόντ.
(Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄχρειότης.

Ἀχρειότης, ἀσέλγεια.

ἄχρεοκόπητος ἐπιθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χρεοκοπητός
< χρεοκοπῶ.

Ὁ μὴ χρεοκοπήσας: Κάνενας δὲν ἔμεινε ἄχρεοκόπητος.

ἄχρεος ἐπιθ. Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. ἀνέχριος Κάσ.
ἀνήχρεος Κάρπ. ἀνήχριος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. χρέος.

Ὁ μὴ ὀφείλων, ὁ μὴ ἔχων χρέος ἐνθ' ἄν.: Γνωμ.
Ὅποιος κοιμᾶται νησιτικός σηκώνεται ἀνήχριος Κάρπ. Φτω-
χὸς ἀνέχριος, καθάρειος πλούσιος Κάσ.

ἄχρέωτος ἐπιθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἄχρίωτος
Κέρκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χρεωτός < χρε-
ῶνω. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ εἰς ἐν τῷ τύπῳ ἄχρίωτος
ἰδ. NAndriotis ἐν Ἀρχ. Θρακικ. Θησ. 6 (1939,40) 176 κέξ.

Ὁ μὴ βεβαρημένος μὲ χρέος ἐνθ' ἄν.: Ἀνθρωπος
- νοικοκύρις ἄχρέωτος. Ἀμπέλι - σπῖτι - χτήμα ἄχρέωτο σύννηθ.
Ἀχρέωτον πρωμῖν Οἶν. || Γνωμ. Μονάχα ὁ ἄχρέωτος εἶν' ἀλή-
θεια νοικοκύρις Λεξ. Δημητρ.

ἄχρημάτιστος ἐπιθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἄχρημάτ-
στους Μακεδ. (Ζουπάν.)

Τὸ μεταγν. ἐπιθ. ἄχρημάτιστος = ὁ καθ' ὃν δὲν
γίνεται δημοσία ὑπηρεσία.

Ἀνίσχυρος, ἀνίκανος ἐνθ' ἄν.: Εἶναι ἄχρημάτιστος, δὲ
χρηματεῖ γιὰ τίποτα Σαρεκκλ. Ἀχρημάτιστη γυναῖκα αὐτόθι.
Πιδιά ἄχρημάτιστα Ζουπάν.

ἄχρησίμευτος ἐπιθ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεσν. ἐπιθ. ἄχρησίμευτος.

Ὁ μὴ χρησιμεύων εἰς τι, ἄχρηστος: Ἀχρησίμευτο
πρᾶμα.

ἄχρηστεύω λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. ἄχρηστεύω.

1) Καθιστῶ τι ἄχρηστον, ἀκατάλληλον πρὸς χρῆσιν:
Ἀχρήστεψα τὸ τουφέκι μου. Ἀχρήστεψαν τοῖς μηχανές. 2)
Παύω νὰ χρησιμοποιοῦν τι.

ἄχρηστία ἡ, λόγ. σύννηθ. ἄχρησιᾶ Ἡπ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄχρηστία.

Τὸ νὰ μὴ δύναται τι νὰ χρησιμοποιοῦν, τὸ νὰ εἶναι
ἄχρηστον ἐνθ' ἄν.: Πολλὰ παλαιὰ πράματα εἶναι ἔς ἄχρηστία
σήμερα σύννηθ. Τὸ πολὺ κρασί φέρνει τὴν ἄχρησιᾶ τοῦ νε-
ροῦ Ἡπ.

ἄχρηστος ἐπιθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἄχρηστους
βόρ. ἰδιωμ. ἄχρ'στος Μύκ.

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἄχρηστος.

1) Ὁ μὴ χρησιμοποιοῦμενος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ χρη-
σιμοποιοῦν, ἀκατάλληλος πρὸς χρῆσιν κοιν. Πόντ. (Οἶν.):
Ἀχρηστο πρᾶμα. Ρολοὶ χαλασμένο κι ἄχρηστο. Ἀχρηστη
καρέκλα. Χύνεται τόσο νερὸ ἄχρηστο. Πέτρες ἄχρηστες. β)
Ἀνωφελὴς κοιν.: Ἀχρηστος ἄνθρωπος - ὑπάλληλος κττ.
Γυναῖκα πολὺ γραῖα κι ἄχρηστη. Ἀχρηστο κορμί - παιδί κττ.

2) Ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος Πελοπν. (Κορινθ.) Σέριφ.:
Ἀχρηστος τεχνίτης Σέριφ. 3) Ἀχρεῖος, αἰσχροός Μύκ.:
Ἀχρ'στα λόγια. Ἡ σημ. καὶ μεσν. πβ. Μ'Ετυμολ. 463,24
«σχήματα ἄχρηστα ποιοῦσα».

ἄχρη ἐπίρρ. Χίος.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἄχρη.

Ὀλίγον τι, μόλις: Ἀχρη ἄχρη τὸν θυμοῦμαι.

Πβ. ἄχρη 13.

ἄχρηᾶ ἡ, Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κνίδη κατ' ἀποβολὴν τοῦ δ μεταξὺ
φωνηέντων καὶ ἀνάπτυξιν προθετικοῦ α. Διὰ τὴν τροπὴν
τοῦ ν εἰς ρ πβ. τὰ ἐπίσης Τσακωνικά κνίπες - κρίπες,
τέχνα - τέχρα. Ἰδ. MDeffner Zakon. Gramm. καὶ Λεξ.
ἐν λ. ἄχρηᾶ.

Τὸ φυτὸν κνίδη. Συνών. τσουκνίδα.

ἄχριστία ἡ, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχριστος (II).

Ἀσέβεια.

ἄχρίστιανος ἐπιθ. Ζάκ. Θράκ. — ΑΛασκαράτ. Ποι-
ήμ. 100.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ὄν. Χρίστιανός.

Ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὸν Χριστόν, ἀσεβής, ἄπιστος
ἐνθ' ἄν.: Ἀθεόφοβος κι ἄχρίστιανος Θράκ. Νὰ πεθάνω ἀ-
χρίστιανος! (ὄρκος) Ζάκ. || Ποίημα.

Κ' ἐθρήνησε ὁ πατέρας του κ' ἡ μάνα

λογιάζοντας τ' ἀχρίστιανα στερνά του

ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἄχριστος (II).

ἄχριστος ἐπιθ. (I) σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)
ἄχριστους βόρ. ἰδιωμ. ἄχριδτους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χριστός < χρίω.

1) Ὁ μὴ χρισθεὶς διὰ πηλοῦ ἢ κονιάματος σύννηθ. καὶ
Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Ἀχριστος τοῖχος. Ἀχριστο ἀλώνι
- ντουβάρι - σπῖτι - τζάκι σύννηθ. 2) Ὁ μὴ κλεισθεὶς ἐρ-
μητικῶς δι' ἐπαλείψεως τοῦ πώματός του μὲ συγκολλητι-
κὴν οὐσίαν, ἐπὶ ἀγγείων πολλαχ.: Ἀχριστον καζάνι Ρόδ.

